Ἔτος Γ'. Ἐν Ἑρμουπόλει τῇ 3 Αὐγούστου 1913. Ἀριθ. 134.

Τὸ Βῆμα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ "ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,"

ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΙΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΝ

Ἰδιοκτήτης Ρ. ΓΑΒΑΛΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Τὸ τηλεβόλον ἐσίγησεν, ἡ εἰρήνη ἐπεβλήθη ἐκ διπλωματικῶν ἅμα καὶ στρατιωτικῶν λόγων εἰς τὰ διαμαχόμενα κράτη καὶ τὰ σύνορα καθωρίσθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἰς τὴν ἰσορροπίαν αὐτῶν ἀνάλογα κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ συνελθόντων καὶ τὴν ἐξασκηθεῖσαν πιθανῶς πίεσιν τῶν Δυνάμεων, ὅπως περισωθῇ τὸ γόητρον τῆς Βουλγαρίας κατὰ κράτος ἡττηθείσης καὶ κινδυνευσάσης νὰ διαλυθῇ ὑπὸ τῶν Συμμάχων, ἂν οὗτοι ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ πράξωσι κατὰ ἰδίαν βούλησιν καὶ δύναμιν, ὅ,τι ὄντως ἐπεβάλλετο ἐκ τῶν γεγονότων καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνάνδρου καὶ βαρβάρου τούτου κράτους, καὶ ἤδη ἐπέρχεται ἡ τῶν ἠπειρωτικῶν συνόρων διαγραφή, κατὰ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, ἥτις κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ τούτου πολλὴν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἐπίκρισιν καὶ τὴν μομφὴν τῆς ἀποφάσεως τῆς Συνδιασκέψεως, καθ' ὅσον τῆς Γαλλίας ὑποχωρησάσης, ἡ Ἰταλοαυστριακὴ συνεννόησις προβᾶσα εἰς ἀπειλὰς ῥήξεως τῆς ὁμοφωνίας κατώρθωσε τὴν ἐπιβολὴν τοῦ σχεδίου αὐτῆς, ὥστε κατὰ θάλασσαν μὲν νὰ ὁρισθῇ σημεῖον κοινὸν τὸ ἀκρωτήριον Στύλος, διάμεσα δὲ ἀμφισβητούμενα μέρη τὸ Τεπελένιον, ἡ Πρεμετὴ, ἡ Κόνια καὶ ἔξω τῆς Ἠπείρου τὸ Δέλβινον καὶ ἡ Κορυτσὰ, τῆς Σάσωνος νησῖδος παραχωρηθείσης μετὰ τοῦ Αὐλῶνος εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ἤτοι ἄνω τῶν 200 χιλιάδων Ἑλλήνων ὑπάγονται εἰς τὴν Ἀλβανίαν, 50 χιλιάδες δ' ἔτι διαμφισβητοῦνται, ὥστε τὸ Ἀλβανικὸν κράτος θ' ἀποτελεῖται ἐξ 800 χιλιάδων περίπου, ὧν 300 χιλ. καὶ ἄνω εἰσὶν Ἕλληνες γνήσιοι καὶ ὀρθόδοξοι. Εἰ καὶ ἡ λύσις αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰσέτι ἐκκρεμὴς, κατέχοντος τοῦ στρατοῦ ἡμῶν τὰ ἐπίδικα ταῦτα μέρη, καὶ ἡ ἐργασία τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἀμφισβητουμένων σημείων εἶναι εἰσέτι ἄγνωστος, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Ἰταλία ἐκέρδισε καθ' ὅλου εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καταπροδοῦσα ἡμᾶς εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν καὶ καταστᾶσα ἤδη ἡμῖν ἐχθρὰ ἐμφανὴς καὶ ἐπιζήμιος. Προστιθεμένου δὲ καὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ἐν μέρει νησιωτικοῦ ζητήματος συνεπείᾳ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης, ἡ Ἰταλία κατώρθωσε καθ' ἡμῶν πλεῖόν τι τῆς Αὐστρίας κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου, μὴ δυνηθείσης βεβαίως τῆς Γερμανίας καὶ πάλιν νὰ ἐπιμείνῃ ὡς περὶ τῆς Καβάλλας ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὄντως ἡ διπλωματία τὴν φορὰν ταύτην μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἐξαρθῇ ἄνω τῆς συμφεροντολογικῆς σφαίρας τοῦ ἰδίου αὐτῆς κέρδους καὶ ἀποφυγοῦσα τὴν διατάραξιν τῶν φιλικῶν αὐτῆς σχέσεων, πολλῷ δὲ μᾶλλον φοβηθεῖσα τὴν ῥῆξιν τῆς ὁμοφωνίας, διέπραξε τοσαῦτα ἀδικήματα κατὰ τῶν Συμμάχων, ὥστε δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι θαῦμα πῶς διεσώθη ἡ Εὐρωπαϊκὴ ὁμοφωνία καὶ κατωρθώθη ἡ εἰρηνικὴ λύσις τοσούτων πολυπλόκων ζητημάτων. Δὲν δύναταί τις νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς διπλωματικῆς περινοίας καὶ τῆς καθ' ὅλου πολιτικῆς τῆς Εὐρώπης, γνωρίζει ὅμως πᾶς τις ὅτι ἄνευ συμφέροντος μιᾶς Δυνάμεως, οὐδὲν γίνεται πρὸς χάριν μικροῦ ἔθνους, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο τίθησι τὸ ζήτημα αὐτοῦ ὡς ὕψιστον καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ γοήτρου αὐτοῦ. Ἴδωμεν ζητήματα λυόμενα διὰ τῆς ἀπειλῆς τοῦ τηλεβόλου, ὡς τὸ τῆς Σκόδρας, ἕτερα καθοριζόμενα διὰ τῆς πυγμῆς, ὡς τὸ τῆς Καβάλλας, ἄλλα διὰ τοῦ καλάμου τῆς διπλωματίας ὡς ἡ Ξάνθη, κ.ἄ.τ. Ἓν μόνον συμπέρασμα ἐκ πάντων συνάγομεν ὅτι ἡ νίκη ἦν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τὸ ἔργον ἡμῶν κατευωδόθη αἰσίως, ἐφ' ὅσον ἐξηρτήθη ἐκ τῆς ἡμετέρας δράσεως, τὰ δὲ λοιπὰ διῆλθον διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, τῆς ἀκανθώδους, τῆς σκοτεινῆς καὶ τῆς ἀδίκου. Δέον δὲ νὰ χαίρῃ ὁ Ἑλληνισμὸς, ὅτι δοξασθεὶς δικαίως καὶ ἐπαξίως, ἐξετιμήθη δεόντως καὶ ἀπώλεσεν ὀλιγώτερα τῶν ὅσων ἤθελεν ὑπὸ τῶν Συμμάχων ἀναγκασθῇ νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτούς. Ἤδη τὸ ἔργον τοῦ πολέμου ἔληξε καὶ ἡ εἰρήνη ἐπιβάλλει ἡμῖν ἐργασίαν ἀλλοίαν, σύντονον, σπουδαίαν καὶ συνετὴν ὅπως αἱ νῖκαι τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ, τοῦ γενναίου καὶ ἡρωϊκοῦ, αἱ ληστρικαὶ πράξεις τοῦ ἡμετέρου καὶ ἡ ἐκδικητικὴ ἀπειλὴ τοῦ Φερδινάνδου, κατὰ τὸ ἀνίερον καὶ ἄνανδρον αὐτοῦ Διάγγελμα, λάβωσι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν αὐτὴν ἰσχὺν καὶ τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν, ἣν καὶ σήμερον ἔλαβον πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Βουλγαρίας, ἧς τὸ ἔργον ἔμεινεν ἡμιτελὲς, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Βασιλεὺς αὐτῆς.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΙΣΜΟΣ

Οἱ νικηταὶ ὑπέκυψαν ἐν Βουκουρεστίῳ πρὸ τῆς βίας τῶν ἰσχυρῶν, πρὸ τῆς θελήσεως τῆς Εὐρώπης. Ἡ εἰρήνη, λόγῳ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν Δυνάμεων, οὔτε διὰ τὴν Ἑλλάδα οὔτε διὰ τὴν Σερβίαν ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς τὸ χυθὲν αἷμα, ἀνάλογος πρὸς τὰς ἑκατόμβας τῶν ἀπωλειῶν μας, ἀνάλογος πρὸς τὸν θρίαμβον τῶν συμμάχων ἀνάλογος πρὸς τὸν ὄλεθρον τῶν βουλγάρων, ἀνάλογος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς ἀγριότητος, τῶν σφαγέντων ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ χριστιανῶν.

Ἀφοῦ ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἔφθασε μέχρι τοῦ καθαρῶς βουλγαρικοῦ ἐδάφους, ἡ Βουλγαρία κατέρχεται εἰς τὸ Αἰγαῖον, παραμένει ἐν Θράκῃ, λαμβάνει μέγιστον μέρος τῆς Μακεδονίας. Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ δὲν πληρώνει πολεμικὴν ἀποζημίωσιν, ἐνῷ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς εἰς τόσας ὑπεβλήθημεν ὑλικὰς ζημίας. Καὶ σημειωτέον καλῶς ὅτι αὐτὴ προεκάλεσε τὸν πόλεμον. Ἐνῷ ἡ Τουρκία, ἥτις δὲν προεκάλεσεν ἀλλ' ἐδέχθη τὸν πόλεμον, ἀπώλεσε σχεδὸν ὅλας τὰς ἐν Εὐρώπῃ κτήσεις αὐτῆς, ἀπώλεσεν ὅ,τι κατεκτήθη ὑπὸ τῶν συμμάχων, καὶ ἐν τέλει θὰ πληρώσῃ καὶ πολεμικὴν ἀποζημίωσιν.

=

Διὰ τί; Διότι ἡ μὲν Τουρκία ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν Δυνάμεων εἰς τὸ ἔλεος τῶν νικητῶν, ἐνῷ ἡ Βουλγαρία ἐπροστατεύθη ὑπὸ τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς χριστιανικῆς καὶ πεπολιτισμένης Εὐρώπης, ἥτις ἀρέσκεται φαίνεται εἰς τὴν συντήρησιν θηριοτροφείου ἐν τῇ Βαλκανικῇ. Οὕτως ἐχάσαμεν τὴν ὡραίαν καὶ πλουσίαν Ξάνθην, τὴν Στρωμνίτσαν, τὸ Λεδεαγάτς, τὸ Πόρτο-λαγὸ, τὸ Μελένικον, τὸ Νευροκόπιον, τὴν Κρέσναν, τὴν Ροδόπην, τὴν Τζουμαγιὰ, τὴν Ραδοβίτσαν, τέλος ὁλόκληρον τὴν ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ ἅπασαν τὴν Θράκην. Ἐκινδύνευσε καὶ ἡ Καβάλλα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ ἀναθεώρησις τῆς Συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου πρὸς ὄφελος τῆς Βουλγαρίας χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τῆς Ρωσσίας καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Αὐστρίας.

=

Ἀπό τινων ἐτῶν ἐμεφανίσθη τρομερὰ πάθησις μεταξὺ τῆς ἐν Εὐρώπῃ κοινῆς γνώμης, τοῦ ἐκεῖ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τοῦ παγκοσμίου Τύπου. Πάντες ἔγραφον καὶ ὡμίλουν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνων ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας καὶ τῶν βουλγάρων. Σωστὴ ἐπιδημία. Τελεία ψυχικὴ πάθησις. Τὸ φαινόμενον ἦτο ἀνεξήγητον, διότι ἦτο λίαν περίεργος ὁ φιλοβουλγαρισμὸς τῆς Εὐρώπης. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ γνωστοῦ κύκλου τῶν ζωοφίλων. Ὄχι. Ἡ μανία τοῦ φιλοβουλγαρισμοῦ ἦτο γενική.

Ὁ βασιλεὺς των ἐθεωρεῖτο μέγας καὶ πολὺς, ὁ λαὸς ἔκτακτον φαινόμενον λαοῦ, ὁ στρατός των στρατὸς πρωσσικός. Τὰ πάντα τοῦ βουλγαρικοῦ Κράτους καὶ Λαοῦ ἔκτακτα, ὡραῖα, πλούσια, μεγάλα, σοβαρὰ, τέλεια. Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Σερβία ἀπέναντι τῆς Βουλγαρίας δὲν ἦσαν τίποτε. Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Ἕλληνες πρὸ τῶν Βουλγάρων ἦσαν εἰς ὅλα καὶ καθ' ὅλα στρογγυλὰ μηδενικά.

ΟΣΡΑΜ

ΑΦΟΡΑι

ΝΕΟΥΣ ΣΥΡΜΑΤΟΛΑΜΠΤΗΡΑΣ

„ΟΣΡΑΜ"

Ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦδε πεπιεσμένου μεταλλικοῦ νήματος χρησιμοποιεῖται ἐν τῷ νέῳ λαμπτῆρι „Ὀσρὰμ" μόνον ἓν τεταμμένον φωτόσυρμα. — Οὗτοι οἱ νέοι Συρματολαμπτῆρες „Ὀσρὰμ" κέκτηντάι πολὺ μεγαλειτέραν ἀντοχὴν ἐναντίον κλονισμῶν. Ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι λαμπτῆρες μεταλλικοῦ νήματος εὐκόλως θραύονται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κοινοῦ, καθίσταται ἀνυπόστατος διὰ τῆς ἐπὶ χρησιμοποιήσεως νέων λαμπτήρων „Ὀσρὰμ" μὲ τεταμμένον φωτόσυρμα. 75 % οἰκονομία ρεύματος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πλεονεκτήματα τοῦ λαμπτῆρος „Ὀσρὰμ" παραμένουσιν ἀναλλοίωτα καὶ μετὰ τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην τελειοποίησιν. — Διὰ τοῦτο, ὅταν προμηθεύησθε λαμπτῆρας, ζητεῖτε ῥητῶς τοὺς νέους συρματολαμπτῆρας „Ὀσρὰμ".

Ἕκαστος γνήσιος λαμπτὴρ „Ὀσρὰμ" φέρει τὴν ἐπιγραφὴν „ΟΣΡΑΜ".

Ὑπάρχουσιν εἰς ὅλα τὰ ἠλεκτροτεχνικὰ καὶ τὰ παρόμοια καταστήματα ὡς καὶ εἰς τὸ Ἐργοστάσιον, ὡς καὶ εἰς τὰ καταστήματα ἠλεκτρικῆς ἐγκαταστάσεως.

Ἑταιρεία Ἄουερ ἐν Βερολίνῳ.

Διὰ τοῦτο καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου πολέμου ἐθαύμαζον μόνον τὴν ἀνδρείαν τῶν βουλγάρων, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον ἐκεῖνον ὑπεστήριζον τοὺς βουλγάρους παρὰ τὰς ὑπερφιάλους αὐτῶν ἀξιώσεις καὶ τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις παρὰ τοὺς αἱφνηδιασμοὺς ἐναντίον τῶν συμμάχων των καὶ τῆς αὐστηρότητος μεθ' ἧς ἐφέροντο πρὸς τοὺς ξένους πληθυσμοὺς τῶν ὑπ' αὐτῶν καταληφθέντων μερῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη μετὰ τὴν δεύτερον πόλεμον, ὃν αὐτοὶ προεκάλεσαν καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον κατετροπώθησαν, μετὰ τὰς τρομερὰς σφαγὰς, πυρπολήσεις καὶ ἐν γένει ἀτιμίας καὶ ἀγριότητας αὐτῶν, ἀκόμη ἐξηκολούθησε καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ φιλοβουλγαρισμὸς μεγίστου μέρους τοῦ παγκοσμίου Τύπου, ἡ συμπάθεια μεγάλης μερίδος τῆς εὐρωπαϊκῆς κοινῆς γνώμης, ἡ ὑποστήριξις Κυβερνήσεων ἐκ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Οὔτε ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλλήνων καὶ Σέρβων, οὔτε τὸ δίκαιον τῶν συμμάχων, οὔτε τὸ αἷμα τῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς θηριωδίας, οὔτε τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ καὶ στρατοῦ κατώρθωσαν νὰ ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν τῆς Βουλγαρίας. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ χρόνος καὶ ἡ πεῖρα, τὰ πράγματα καὶ τὰ γεγονότα θὰ θεραπεύσωσι τοὺς πάσχοντας ἐκ τοῦ βουλγαρισμοῦ μεγάλους νόας καὶ εὐπαθεῖς καρδίας τῶν φίλων καὶ εὐπίστων εὐρωπαίων.

Φερεκύδης.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΕΠΙ ΤΗι ΕΙΡΗΝΗι

Ἡ Δοξολογία

Ἐπὶ τῇ χαρμοσύνῳ ἀγγελίᾳ τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ὑπογραφείσης εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν ἐτελέσθη καὶ ἐνταῦθα, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, πάνδημος Δοξολογία ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. ἡμῶν Ἐπισκόπου κ. Ἀθανασίου καὶ παρισταμένων ἁπασῶν τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως. Ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑπέρλαμπρος ναὸς ὑπερπληρώθηκόσμου πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ὅστις ἔσπευσεν ἵνα εὐχαριστήσῃ καὶ δοξάσῃ τὸν Κύριον τοῦ Παντὸς διὰ τὸν παρασχεθέντα ἡμῖν θρίαμβον καὶ τὴν δωρηθεῖσαν τῷ λαῷ πολυπόθητον εἰρήνην. Ὡσαύτως ἔλαβον μέρος ἐν αὐτῇ ἅπαντα τὰ σωματεῖα τῆς πόλεως καὶ τὰ σχολεῖα μετὰ τῶν σημαιῶν καὶ τῶν λαβάρων αὐτῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ὁ Παν. Ἱεράρχης προσεφώνησε τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα διὰ λόγου πλήρους πατριωτικῶν αἰσθημάτων καὶ ἐθνικῶν ἐξάρσεων, εὐχαριστήσας τὸν Μέγαν Θεὸν, Ὅστις ἐμεγάλυνε τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα καὶ ἐξεπλήρωσε διὰ τοῦ δαφνοστεφοῦς Βασιλέως καὶ τοῦ γενναίου αὐτοῦ Στρατοῦ τοὺς ἐθνικοὺς πόθους καὶ τὰ ὡραῖα τῆς Φυλῆς μας ὄνειρα. Μετὰ τὸν ἐνθουσιώδη λόγον τῆς Α. Π. ὁ Νομάρχης κ. Ἀδοσίδης ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Στόλου. Αἱ ζητωκραυγαὶ τοῦ πλήθους ἐδόνισαν ἐπὶ ὥραν τὸν πάγκαλον καὶ μέγιστον ναὸν, ἀποτίοντος τοῦ λαοῦ φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς συντελεστὰς τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ Ἔθνος.

Οἱ λόγοι

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπισήμου καὶ πανλαϊκῆς ταύτης δοξολογίας τὸ ἄπειρον πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἡγουμένων τῶν σημαιῶν καὶ τῶν λαβάρων μετὰ τῆς μουσικῆς τῆς «Ἀλληλοβοηθείας», διηυθύνθη διὰ τῶν κεντρικωτέρων τῆς πόλεως ὁδῶν εἰς τὴν πλατεῖαν Μιαούλη, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου δὲ τῆς Νομαρχίας ὡμίλησαν πρὸς τὸν λαὸν ὁ Νομάρχης κ. Ἀδοσίδης, ὁ βουλευτὴς κ. Βαφιαδάκης καὶ ἐκ δευτέρου ὁ Σ. Ἐπίσκοπος. Ὁ λαὸς ἐπανέλαβε τὰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ κ. Βενιζέλου.

Ἡ φωταγώγησις

Ἡ πόλις εἶχε σημαιοστολισθῇ καὶ διακοσμηθῇ καταλλήλως, τὸ δὲ ἑσπέρας παιανιζούσης τῆς μουσικῆς ἐν τῇ Πλατείᾳ ἐκάησαν διάφορα πυροτεχνήματα ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ λαοῦ, ὅστις εἶχε συγκεντρωθῇ ἐκεῖ ἀπὸ πάσης γωνίας τῆς Ἑρμουπόλεως καὶ Σύρου.

Ἐν Ἄνω Σύρῳ

Καὶ ἐν τῇ πόλει τῆς Ἄνω Σύρου ἐτελέσθη ἐπὶ τῇ συναφθείσῃ εἰρήνῃ ἐπίσημος δοξολογία ἐν τῇ Καθολικῇ Μητροπόλει παρισταμένου τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ πολλοῦ πλήθους.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τὰ νεώτερα

Ὁ Μέγας Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἐπανερχόμενος εἰς Ἀθήνας, διέρχεται διὰ τῶν Μακεδονικῶν πόλεων ἃς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ ζυγοῦ, γενόμενος πανταχοῦ δεκτὸς μετὰ δακρύων χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀνεξαρτήτως θρησκείας καὶ ἐθνικότητος. Εἰς Ἀθήνας ἀναμένεται αὔριον, θὰ γίνῃ δὲ Αὐτῷ ἀληθῶς ἡγεμονικὴ ὑποδοχή. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀπένειμεν εἰς τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν τίτλον τοῦ Γενικοῦ Στρατάρχου τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, εἰς δὲ τὸν Διάδοχον Γεώργιον τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Ἐρυθροῦ Ἀετοῦ. Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βαλκανίων ἀπένειμαν εἰς τοὺς Πρωθυπουργούς των τοὺς Μεγαλοσταύρους τῶν Κρατῶν αὐτῶν. Τὸ ζήτημα τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς Συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου μένει εἰσέτι ἐκκρεμὲς ἢ μᾶλλον δύναται νὰ θεωρηθῇ ναυαγῆσαν. Τὰ πρὸς τὴν Ἤπειρον σύνορα τῆς Ἀλβανίας ἐχαράχθησαν ὑπὸ τῆς Συνδυασκέψεως τοῦ Λονδίνου εἰς βάρος καὶ πρὸς ζημίαν τῆς Ἑλλάδος.

Νέαι εἰσφοραὶ

Ὁ ἐν Λονδίνῳ διαμένων κ. Ἀντ. Α. Ἐμπειρῖκος προσέφερεν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν ἐράνων διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἀπόρων ἐπιστράτων δραχ. 1000, ὡσαύτως δὲ οἱ κ. κ. Ἰω. Διακάκης, Μηνᾶς Διακάκης καὶ Ἠλίας Χατζηλίας ἀνὰ δρ. 60 καὶ ὁ κ. Γ. Λαζαρίδης δρ. 40. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐργάζεται ἤδη διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν καταλόγων καὶ τὴν ταξινόμησιν τῶν νεωστὶ ἐγγραφέντων ἐπιστράτων τῶν ἐσχάτως κληθεισῶν ἡλικιῶν. Ὡς ἀσφαλῶς δὲ πληροφορούμεθα τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ δοθῇ βοήθημα.

Ἡ «Ἀλληλοβοήθεια»

Ὁ παρ' ἡμῖν Ἐργατικὸς Σύνδεσμος «Ἀλληλοβοήθειας,» συνεχίζων τὸ πατριωτικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν αὐτοῦ ἔργον, διένειμε βοηθήματα εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν τελευταίως κληθεισῶν ἡλικιῶν τῶν ἀπόρων αὐτῆς μελῶν, ὡς ἔπραξε προηγουμένως διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπιστρατεύσεως κληθέντων ἐπιστράτων. Τὸ βοήθημα ἦτο ἀνάλογον πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν δεομένων περιθάλψεως καὶ τῶν πόρων τοῦ Συνδέσμου.

Διπλωματοῦχος Μαῖα

Μετὰ χαρᾶς ἐμάθομεν ὅτι ἡ συμπολῖτις μας Εὐαγγελία Δ. Μπεναρδῆ τυχοῦσα διπλώματος Μαίας καὶ Νοσοκόμου, ἀπεφάσισεν ὁριστικῶς νὰ ἐγκατασταθῇ ἐνταῦθα πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός της. Εἶνε εὐχάριστον ὅτι μαῖαι τῆς ἱκανότητος τῆς Κας Μπεναρδῆ ἀποφασίζωσι νὰ ἐξασκήσωσι τὸ ἐπάγγελμά των ἐν Σύρῳ ὅπου δυστυχῶς τοσαῦτα συμβαίνουσιν εἰσέτι κρούσματα τοῦ ἐπιλοχίου πυρετοῦ ἕνεκα τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς ἀκαθαρσίας τῶν πρακτικῶν μαιῶν.

Ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ γεγονότι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης, ἡ Ἐφορεία τῆς ἐνταῦθα Λέσχης «Ἑλλὰς», ἀπέστειλε τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα :

Αὐτοῦ Μεγαλειότητα Βασιλέα

Θεσσαλονίκην.

Λέσχη ἐν Σύρῳ «Ἑλλὰς», θαυμάζουσα Μέγαν Στρατηλάτην Βασιλέα καὶ ἀήττητον στρατόν Του δι' ἐκλάμπρους νίκας σφυρηλατησάσας Νέαν Μεγάλην Ἑλλάδα, ὑποβάλλει εὐλαβῶς ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι ἐπὶ ἐνδόξῳ εἰρήνῃ θερμότατα συγχαρητήρια καὶ αἰσθήματα ἀναλλοιώτου αὐτῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως.

ΕΦΟΡΙΑ ΛΕΣΧΗΣ
Νεγρεπόντης, Πρόεδρος, **Λαδόπουλος, Ψιακῆς, Σάλτας, Γεωργιάδης.**

Ἐξοχώτατον Κύριον
Ἐλεθέριον Βενιζέλον
Πρωθυπουργὸν Ἑλλάδος

Βουκουρέστιον.

Λέσχη ἐν Σύρῳ «Ἑλλὰς», βαθέως εὐγνωμονοῦσα πρὸς ὑμετέραν ἐξοχώτητα πρωτεργάτην Ἐθνικοῦ Μεγαλείου, συγχαίρει ὑμῖν θερμότατα ἐπὶ συνομολογήσει ἐνδόξου εἰρήνης, δημιουργησάσης Μεγάλην Πατρίδα.

ΕΦΟΡΙΑ ΛΕΣΧΗΣ
Νεγρεπόντης, Πρόεδρος, **Λαδόπουλος, Ψιακῆς, Σάλτας, Γεωργιάδης.**

Μαργαρῖται.

Ἀπὸ τὰς μεταφράσεις τῶν Κινηματογράφων.

1ον Amour interessé — ὁ πλήρης ἐνδιαφέροντος ἔρως.

2ον Gavroche conduit sa soeur au cinéma — ὁ Γαμβρὸς διασκεδάζει τὴν ἀδελφήν του.

3ον Ἐκ τῆς συναδέλφου Ἀθηναϊκῆς «Ἑστίας» τῆς 31 Ἰουλίου, «τὸν ὁποῖον μία ἀντίξοος περίστασις ὑπεχρέωσε ἄκοντα νὰ φύγῃ, *καταδιωχθεὶς* διὰ τὸν λόγον, *ἐγκαταλείψας* τὰ πάντα κ.λ.»

4ον Ἀπὸ τὰς ἀγορεύσεις βουλευτοῦ μας, *Ζήτω καὶ τῶν πεσόντων.*

Μαργαριτοσυλλέκτης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β. ΓΡΑΒΑΡΗΣ

ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

Ὁ ἔνδοξος θάνατος τοῦ λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ Γεωργίου Β. Γράβαρη, πεσόντος τὴν 15ην παρελθόντος μηνὸς ἐπὶ τοῦ ὑψώματος 1450, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σώματός του ἀπέκρουσε τὰς λυσσαλέας ἐπιθέσεις πολυαριθμοτάτου ἐχθρικοῦ σώματος καὶ ἐξετόπισε τοῦτο τῶν θέσεων ἃς ἀποκρουσθὲν κατέλαβεν, εἶνε ἐκεῖνος ὃν ἴσως ὠνειρεύθη ὁ γενναῖος στρατιώτης, ὅστις ἕνα σκοπὸν τοῦ βίου του εἶχε, τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντος, καὶ ἕνα πόθον, τὸ μεγαλεῖον ταύτης.

Νεαρώτατος, εἰκοσαετὴς μόλις, πάντοτε ἀριστεύων, συνεπλήρωσε τὰς στρατιωτικάς του σπουδὰς ἐν τῇ στρατιωτικῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων καὶ κατετάχθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μηχανικοῦ κατ' ἐκλογήν. Μετὰ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τοῦ 1897, καθ' ὃν ἐξεπλήρωσεν εὐόρκως τὸ καθῆκόν του, οὐδόλως ἀπεγοητεύθη, φροντίζων νὰ μεταδίδῃ τὰς ἐλπίδας του περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Πατρίδος του εἰς τοὺς συναδέλφους του, πάντοτε αἰσιόδοξος, πάντοτε πλήρης ζήλου καὶ δραστηριότητος περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του.

Πρὸς τὰ πρόσω πάντοτε βαδίζων καὶ ἔχων εὐρυτέρας βλέψεις, δὲν ἠρκέσθη εἰς τὰς κτηθείσας εὐρείας ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ἀλλὰ μετέβη εἰς Παρισίους καὶ συνεπλήρωσε τὰς σπουδάς του ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Γεφυροδοποιῶν (Ponts et chaussées) τυχὼν μετὰ θριαμβευτικὰς ἐξετάσεις πτυχίου τῆς ῥηθείσης Σχολῆς. Ἔλυσε ζήτημα θεωρούμενον ἄλυτον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παρὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου, ἀφορῶν τὸν συντελεστὴν τῆς διαστολῆς τῶν μετάλλων. Τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην αὐτὸς ὁ καθηγητής του ἀνεκοίνωσεν ἐν τῇ Ἐπιστημονικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων, ἡ δὲ Ἀκαδημία ἐβράβευσεν αὐτήν.

Μετὰ τὴν ἐξ Εὐρώπης ἐπάνοδόν του ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐχρημάτισε Καθηγητὴς τῆς Ἐφηρμοσμένης Μηχανικῆς ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, συγγράψας τὸ δαπάναις τῆς Κυβερνήσεως ἐκδοθὲν σύγγραμμα Ἐφηρμοσμένης Μηχανικῆς.

Παρὰ ταῦτα, μετριόφρων, οὐδέποτε ἐπαιρόμενος, εὐπροσήγορος πρὸς πάντας, ἀγαθώτατος τὴν καρδίαν, προσφιλέστατος τοῖς συναδέλφοις του.

Τοιούτου ἀνδρὸς ἐστερήθη ἡ Ἐπιστήμη, τὸ στράτευμα, καὶ ἡ εἰς πένθος καὶ ἀπόγνωσιν βυθισθεῖσα οἰκογένειά του. Ὁ ἔνδοξος θάνατός του, καὶ ἡ γενικὴ θλίψις ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ του ἃς χρησιμεύσωσιν ὡς μικρὰ παρηγορία τοῖς οἰκείοις του τοῖς τόσον σκληρῶς δοκιμασθεῖσι οἷς τὸ «Βῆμα» θερμότατα συλλυπεῖται

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μόλις συνελθόντες ἐκ τῆς μεγάλης ἡμῶν θλίψεως τῆς γεννηθείσης ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ λατρευτοῦ μας πατρὸς **ΑΝΤΩΝΙΟΥ**, αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὴν ἄπειρον ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς πάντας τοὺς συμπολίτας μας τοὺς ὁπωσδήποτε συμμετασχόντας τοῦ πένθους μας, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὸν ἐνταῦθα Σύλλογον τῶν Κρητῶν, εἰς τοὺς ἀξιοτίμους κυρίους Ἀδελφοὺς Κ. Τσιροπινᾶ καὶ εἰς τὴν Ἐφορείαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Ἐν Ἑρμουπόλει τῇ 31 Ἰουλίου 1913.

Τὰ Τέκνα
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΑΛΟΥΣΤΡΟΥ

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

ΤΟΥ ΗΡΩΪΚΩΣ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΠΕΣΟΝΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Α. ΖΑΧΑΡΑΚΗ

Σεῖς δάκρυα στειρεύσατε, σιγήσατε σεῖς θρῆνοι,
δὲν εἶναι θάνατος αὐτός, εἰν' ἔνδοξος γαλήνη.
Ὡς λέων ἐπολέμησες καὶ τῶν μαχῶν οἱ κρότοι
σ' ἐμέθυσαν καὶ ἔπεσες, γενναῖε Παναγιώτη.

Μὴ πλέον κλαίεται γονεῖς, ἀδέλφια μὴ θρηνῆτε,
ἀλλὰ ὑπερηφάνειαν ς' τὰ στήθη αἰσθανθῆτε.
Ἀνάγκην εἶχεν ἡ Πατρὶς διὰ νὰ μεγαλώσῃ,
αἷμα τοιοῦτον νὰ χυθῇ ὅπως τοῦ Παναγιώτη.

Γιὰ 'δέτε τὸν τὶ εὔμορφα κοιμᾶται, μὲ τὶ χάρι
ἔχει καὶ γιὰ προσκέφαλο χλωρὸ δάφνης κλωνάρι.
Γιὰ 'δῆτε τον, χαμόγελο στὰ χείλη του ἀνθίζει
κι' ἕνα γλυκὺ πολεμικὸ τραγοῦδι τὸν λικνίζει.

Καὶ αἱ πτυχαὶ τῆς γαλανῆς Σημαίας μας σαλεύουν
τὸ μέτωπόν του τὸ ὠχρὸν οἱ ζέφυροι θωπεύουν.
Ὅλα τριγύρω μειδιοῦν, ἀνθίζουν, λουλουδίζουν,
κ' ἡ δάφναις π' ἀναπαύεται, Θεέ μου, πῶς μυρίζουν!

Μὴ πλέον κλαύσατε γονεῖς, ἀδέλφια μὴ θρηνήσετε
σιγά... τὸν Παναγιώτην σας μὴ τύχῃ καὶ ξυπνήσετε.
Ἀφῆστέ τον στῆς δάφναις του, σιγά.. καὶ μὴ κτυπᾶτε
ὁ γυιός σας δὲν ἀπέθανε βαθειὰ-βαθειὰ κοιμᾶται.

Ἐν Ἑρμουπόλει τῇ 30 Ἰουλίου 1913. *

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ
ΤΟΥΣ ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΠΙΝΚ

Ἐὰν ὑποφέρετε ἐκ ρευματισμῶν, ἐὰν κατὰ τοὺς μακροὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος ὑφίστασθε ἐξ αὐτῶν μαρτύριον, θὰ εἴπητε ἀσφαλῶς : «Πῶς θὰ ἐπεθύμουν νὰ θεραπευθῶ, ὥστε τὸν προσεχῆ χειμῶνα νὰ μὴ ὑποφέρω οὕτω». Ἐὰν θέλετε νὰ ἰδῆτε τὴν ἐπιθυμίαν σας πραγματοποιουμένην, λάβετε τὰ καταπότια Πὶνκ τώρα. Διατί τώρα ; Διότι ἡ περίοδος τῆς ζέστης εἶνε ἡ περίοδος ἡ πλέον εὐνοϊκὴ διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ρευματικῶν παθήσεων. Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ ρευματισμοὶ προέρχονται ἐκ τῆς ἀτελοῦς ἀφαιρέσεως τῶν δηλητηρίων τῶν παραγομένων ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς τροφῆς. Τὰ δηλητήρια ταῦτα συσσωρεύονται εἰς τὰς κλειδώσεις τῶν μυῶνων προξενοῦντα μίαν φλόγωσιν ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὸν ρευματισμόν, τὴν ἀρθρίτιδα.

Ἡ θεραπεία τῶν καταποτίων Πὶνκ ἐξαλείφει τὰ δηλητήρια ταῦτα καὶ ἐὰν τὴν ἀκολουθήσητε κατὰ τὴν περίοδον τῆς ζέστης, ἡ ἐργασία αὕτη τῆς ἐξαγωγῆς θὰ εὐνοηθῇ πολὺ καὶ ἐκ τῆς φυσικῆς ἐξαγωγῆς, τῆς ἐφιδρώσεως. Αἱ δύο οὗται ταυτόχρονοι ἐξαγωγαὶ θὰ σᾶς ἀπαλλάξουν τελείως ἐκ τῶν δηλητηρίων τῶν εὑρισκομένων ἐν τῷ ὀργανισμῷ καὶ κατόπιν δὲν ἔχετε εἰμὴ νὰ δώσητε ὀλίγην προσοχὴν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῶν νεφρῶν σας καὶ τῶν ὀργάνων τῆς κοιλίας διὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ὑπορφέρητε πλέον ἐκ τῶν ρευματισμῶν.

Ὁ κ. Μηνᾶς Σουλιμιώτης, συνταξιοῦχος Εἰρηνοδίκης, ἡλικίας 65 ἐτῶν, διαμένων ἐν Τριπόλει γράφει :

ὁ κ. Μηνᾶς Σουλιμιώτης

«Ἐπὶ 4 ἔτη ὑπέφερον ἐκ ρευματισμῶν τῶν ἄρθρων. Ἐχρησιμοποίησα διάφορα φάρμακα τὰ ὁποῖα οὐδόλως μὲ ἀνεκούφισαν. Ἀναγνώσας εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀφηγήσεις θεραπειῶν, ὀφειλομένας εἰς τὰ καταπότια Πὶνκ, ἀπεφάσισα νὰ δοκιμάσω ταῦτα. Ἀφοῦ ἠκολούθησα τὴν θεραπείαν ταύτην ἐπί τινας ἡμέρας ἠσθάνθην ἐαυτὸν πολὺ καλλίτερα. Ἐξηκολούθησα τὴν χρῆσιν τῶν εἰρημένων καταποτίων καὶ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ὅτι οἱ πόνοι μου ἐξηφανίσθησαν ὁλοτελῶς.»

Πωλοῦνται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεῖα πρὸς δρ. 4 τὸ κυτίον ἢ δρ. 21 τὰ 6 κυτία. Διαρκὴς παρακαταθήκη εἰς τὰ ἐνταῦθα φαρμακεῖα Π. Καρβώνη, Ν. Παπαδάκη, Δ. Ντελοπούλου, Γ. Λυγεράκη, καὶ Ν. Βούλγαρη.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι Δαμαλᾶς καὶ Σια, ἐν Πειραιεῖ

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.

Τὰ γνήσια καταπότια Πὶνκ φέρουν ἔξωθεν τοῦ κυτίου λευκὴν ταινίαν μὲ τὸ ὄνομα Δαμαλᾶς καὶ Σια, ἔσωθεν δὲ τὴν ὁδηγίαν τῆς χρήσεως ἑλληνιστί.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς εἰς τὸν
ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΣΤΑΥΡΙΔΗΝ
Ἰατρὸν
Ὑπὸ ***Α. Κ. ΦΡΑΓΚΙΔΟΥ,***
ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως, τῇ 26 Ἰουλίου 1913.

«Μέγα τὸ εὐτελὲς καὶ αὔταρκες, ὅτι τῆς ἐπιθυμίας ἅμα καὶ τῆς φροντίδος ἀπαλλάττει τῶν περιττῶν.»

Λυπηρὸν καθῆκον ἐπεβλήθη μοι σήμερον, ὅπως ἀπὸ μέρους τῆς σεμνῆς χορείας τῶν ἐν Σύρῳ Ἀσκληπιαδῶν προσφωνήσω τὸ ὕστατον περιλυπημένον συνάδελφον, ἀγαθὸν συμπολίτην καὶ ἀκραιφνῆ λάτριν τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν, οἵτινες κοσμοῦσι σοβαρὸν ἐπιστήμονα καὶ ἀγαθὸν οἰκογενειάρχην, ἀγαπώμενον μὲν ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ, λατρευόμενον δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ γνωρίμων αὐτοῦ, ὡς πάνυ σαφῶς καταδείκνυται τοῦτο ἐκ τῆς πενθίμου ταύτης ὁμηγύρεως καὶ τῶν δακρυόντων ὀφθαλμῶν τῶν περὶ τὴν σορὸν αὐτοῦ συνωστισμένων. Καὶ εἶναι τὸ καθῆκον τοῦτο λυπηρὸν ἅμα καὶ ἄχαρι, καθ' ὅσον θλίβεται ὄντως ἡ καρδία τοῦ λέγοντος τοὺς παραμυθητικοὺς λόγους τῶν ἐπικηδείων τελετῶν, καὶ ἀλγεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀκούοντος τὰ πλήρη πόνου καὶ συμφορᾶς ῥήματα ἐπὶ τῷ θα-

ἀτῳ προσφιλοῦς νεκροῦ καὶ ἀξιολατρεύτου συγγενοῦς καὶ γνωρίμου αὐτοῦ.

Ὁ ἀνθρώπινος βίος προσόμοιος μακρῷ καὶ κινδυνώδει πλῷ ἀγνώστου θαλάσσης τυγχάνων, σκληρὸς παρίσταται καὶ ἐπίπονος πᾶσιν, εἰ μὴ τὸ θεῖον τὴν ἑκυτοῦ χεῖρα ἐτίθει εἰς σημεῖον σωτηρίας, ὡς τὸ οὐράνιον τόξον ἐν φοβερᾷ καταιγίδι ἐπισημαίνει τὴν βεβαίαν ἀπολύτρωσιν τῶν ἐκ τοῦ ὄμβρου καὶ τῆς θυέλλης κινδυνευόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ ἐλπὶς, ἡ σώτειρα αὕτη θεὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ἐρχομένη ἀρωγὸς καὶ ἀντιλήπτρια τῶν πλαστουργημάτων τῆς θείας Δυνάμεως, ἥτις ἐμφανίζεται ἡμῖν διαρκῶς καὶ μονίμως ὑπὸ τύπον φαινομένων τῆς φύσεως.

Διὰ δὲ τῆς ἐλπίδος ταύτης καθίσταται ἠπιωτέρα μὲν ἡ σκληρότης τοῦ βίου, ἧττον δ' ἐπίπονος ἡ πορεία καὶ ἡ δι' αὐτοῦ διέλευσις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ ταύτης δὲ καθίσταται τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐκ τοῦ βίου ἔξοδος ἀρχὴ νέας περιόδου, ἀνάστασις θανάτου, πέρκν τοῦ τάφου ζωὴ καὶ ἀρχὴ αἰωνιότητος τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως. Οὕτω δὲ ἡ ἐλπὶς γεννᾷ ἡμῖν τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας, τὸ ὕψιστον τοῦτο δῶρον τῆς θείας χάριτος, τῆς δοθείσης τῷ ἀνθρώπῳ ἀντάλλαγμα τῆς σκληρᾶς τιμωρίας τοῦ θανάτου.

Γεννώμεθα ἄρα θνητοὶ, καθιστάμεθα δ' ἔπειτα ἀθάνατοι.

Μέσον εἶναι ἡ ἐλπὶς, αἰτία δ' εἶναι ὁ θάνατος!

Διὰ τοῦ θανάτου ἀνοίγεται ἡ πύλη τῆς ἀθανασίας. Διὰ τῆς φθορᾶς δ ἄρχεται ἡ ἀφθαρσία καὶ διὰ τῆς στιγμιαίας ἐξελίξεως ἐπιγίνεται ἡ αἰωνιότης.

Ὁποία ὅμως ἡ τοῦ θανάτου εἰκών!

Ὁ τοία ἡ ἐκ τῆς φθορᾶς ἀλγηδών!

Ὁποία ἡ ἐκ τῶν ἀλγηδόνων ἐξάντλησις!

Μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, μεταξὺ τέλους τοῦ παρόντος καὶ ἀρχῆς τοῦ μέλλοντος, ἵσταται ὁ Φόβος, ἡ Ἄγνοια, ὁ Πόνος, ἡ Θλίψις τοῦ ἀνθρώπου.

Φοβεῖται τις τὸν θάνατον πλέων εἰς τὸ γαλήνιον κῦμα τῆς ζωῆς, κλυδωνιζόμενος ὅμως καὶ ταλαιπωρούμενος ἧττον τοῦ προτέρου φοβεῖται τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο δ' εἶπέ τις τῶν φιλοσόφων «*πείσθητι ὅτι τεθνήξεις*». Καὶ ὄντως ὁ πεισθεὶς ἀνκμφιβόλως δὲν φοβεῖται πλέον τὸν θάνατον.

Ἀγνοεῖ ὅμως τις τὸ μέλλον, τὸ πέραν τοῦ τάφου, διότι ἡ ἄγνοια αὐτοῦ δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς ἀρχῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς εἶπεν ὁ Θεάνθρωπος, «*ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν*». Ὁ στηριζόμενος ἄρα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας δὲν δύναται νὰ κλονισθῇ κκθόλου εἰς τὸ τέλος τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς.

Μόνον ἄρα πονεῖ καὶ θλίβεται ὁ θνήσκων καὶ πονεῖ, διότι διασπᾶται ἡ ὕλη ἀπὸ τῆς ψυχῆς, κατακρημνίζεται καὶ διαρρήγνυται τὸ οἰκοδόμημα καὶ τρίζουσι τὰ βάθρα καὶ ἀφαιρεῖται μετ' ἄλγους καὶ ταλαιπωρίας ἡ ζωή. Ἔναγχος ἔτι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἡ φωνὴ «*οἷον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος!*» καὶ ἠκούσκμεν πάντες ὁποῖός τις περιγράφεται ὑπ' αὐτῆς ὁ ἀγὼν οὗτος τῆς ἡμετέρας ὑπάρξεως.

Εἶναι ἄρα ὁ ἄνθρωπος δημιούργημα θνητὸν, ὑπεῖκον εἰς τοὺς νόμους τῆς θείας Προνοίας, ὁρισάσης ταῦτα, οἷα θεωροῦμεν γενόμενα ἑκάστοτε πρὸ ἡμῶν!

Ἀλλ' ἐὰν πάντα ταῦτα, πορίσματα τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, ἐπλαστουργήθησαν διὰ τὴν ἡμετέραν ταλαιπωρίαν καὶ ὁ ἀγὼν ἡμῶν, ἀγὼν κινδύνου καὶ βασάνου διηνεκοῦς, ἐπικρέμαται πάντοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, τότε ἤθελέ τις ἐκφωνήσει ἄνευ ἐλπίδος μελλούσης ζωῆς, ὁ ἀνθρώπινος βίος πρὸς τί τοιοῦτος;

Τὰ ἀνθρώπινα ἔργα τότε πρὸς τί τοιαῦτα;

Ὁ κόσμος ὅλος, πρὸς τί;

Αὐτὸ τὸ σύμπαν πρὸς τί;

Ἂς ἀπαντήσῃ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ταύτας οἱοσδήποτε, δυνάμενος νὰ μὴ ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον, ἀρνεῖται τῆς μελλούσης ζωῆς τὴν ὑπόστασιν.

Δὲν δύναται ὁ τοιοῦτος νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἀλλ' ὁ εὐσεβὴς δύναται νὰ ἐλπίζῃ, δύναται νὰ πιστεύῃ, δύναται ὅμως καὶ νὰ γνωρίζῃ μελετήσας ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος. μόνον δ' ὁ βίος ἡμῶν εἶναι θνητός.

Εἰς αὐτὸν καὶ μόνον δύνατκί τις τότε νὰ εἴπῃ «ἐπείσθης ὅτι τεθνήξεις».

Ὄντος δὲ τοῦ βίου ἡμῶν θνητοῦ, περιβαλλόμεθα βεβαίως ὑπὸ τῆς ὕλης, καὶ τὴν ὕλην ταύτην θεραπεύομεν καὶ μεριμνῶμεν περὶ αὐτῆς, οὐχὶ ὡς αἰωνίου, ἀλλ' ὡς προσκαίρου. Διὰ τοῦτο δ' ἐργαζόμεθα καὶ κοπιῶμεν καὶ συντελοῦμεν εἰς τὴν τῆς κοινωνίας ὑπόστασιν καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὴν ὑγείαν. Διότι τὸ νοσηρὸν σῶμα πιέζει τὴν ψυχὴν καὶ ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ἧττον ἐπιτήδειος, ἧττον πνευματώδης καὶ μᾶλλον δοῦλος τῶν σωματικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν. Ἐπιβάλλεται δ' ἄρα ἡ τοῦ σώματος θεραπεία, ἵνα ἡ τῆς ψυχῆς ἀνάπτυξις ᾖ ἐλευθέρα. Ἐντεῦθεν δὲ ἡ τέχνη τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ὁ θεσμὸς τοῦ ἰατροῦ, ὅστις «*ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων*» φέρει τὰ ἐφόδια τῆς θείας ταύτης εἰς τὴν φιλάνθρωπον πρᾶξιν αὐτοῦ.

Ἰατρὸς ὢν καὶ ὁ προκείμενος **Γεώργιος Σταυρίδης,** γνωστὸς ἡμῖν, ὡς ἐν ἡμῖν ἐγκαταστὰς καὶ διαβιώσας, ἐλάτρευε τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὴν τέχνην εἴπερ τις καὶ ἄλλος ποθῶν τὴν ἀληθῆ σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἐπαράτων νόσων, ἃς τὸ κακοποιὸν στοιχεῖον συνεσώρευσεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὕπαρξιν. Γαλήνιος, προσηνὴς τοῖς πᾶσιν, ἀγαπητὸς, φιλάνθρωπος ἐν ἑνὶ λόγῳ μετέχων τῶν ἰατρικῶν ἐκείνων χαρισμάτων, ἅτινα ἐπιβάλλει ἡ θεία τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνη, ἠγαπήθη παρὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ καὶ ἐξετιμήθη τοσοῦτο ὑπ' αὐτῶν, ὥστε πολλοὶ καὶ σήμερον δύνανται ν' ἀποδείξωσι τοῦτο, δακρύοντες καὶ θλιβόμενοι ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ αὐτοῦ ἀπωλείᾳ.

Ὁ Σταυρίδης ὡς ἄνθρωπος ἦτο γλυκὺς τὸν χαρακτῆρα, εἰρηνόφιλος, οὐδέποτε ἀντιλέγων, ὑποχωρῶν ἀείποτε ἐν γνώσει τῶν λεγομένων, ἀκραιφνὴς φίλος καὶ προστάτης τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ταλαιπωρουμένων ἀσθενῶν, φιλεύσπλαγχνος καὶ ἀληθὴς τύπος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς, μηδεμίαν ἔχοντος πρὸς μηδένα ἔχθραν ἢ μῖσος ἀνθρώπινον. Ἠγάπα δ' ἀείποτε τὸ ἀφελὲς, τὸ φυσικὸν, θιασώτης ὢν τῶν θαλασσίων ἡδονῶν, τῆς ἐξοχικῆς διαμονῆς, τῶν καλλονῶν ἐν γένει, ἃς ἡ φύσις ἐπιδαψιλεύει εἰς τὰς ἀγαθὰς συνειδήσεις, εἰς τοὺς λάτρεις αὐτῆς καὶ θιασώτας τοῦ φυσικοῦ τέλος καλοῦ. Μὴ ἀγαπῶν τὴν πολυτέλειαν, ἀρκούμενος εἰς τὰ παρόντα διετέλει ἡ ἀγαθὴ ἐλπὶς τοῦ μέλλοντος ἀληθῶς βίου. «*Μέγα τὸ εὐτελὲς καὶ αὔταρκες, ὅτι τῆς ἐπιθυμίας ἅμα καὶ τῆς φροντίδος ἀπαλάττει τῶν περιττῶν*».

Τοιοῦτος ὡ: ἄνθρωπος ὁ Σταυρίδη·, ταχέως ἐξετιμήθη καὶ ἠγαπήθη παρὰ πάντων, καλὸς κἀγαθὸς δ' οἰκογενειάρχης πατριαρχικῆς οἰκογενείας ἐν Σύρῳ ὁ Θεόδωρος Κουτσοδόντης ἔδωκεν αὐτῷ συνεπίκουρον τὴν ἀγαθὴν καὶ ἐνάρετον αὐτοῦ κόρην Εἰρήνην, ἐξ ἧς ὁ Σταυρίδης ἀπέκτησε τέκνα καὶ κοινωνικῶς παρέστη τέλειος σύζυγος καὶ ἀγαθὸς προστάτης αὐτῶν, καθ' ὅσον προκινδυνεύσας τῆς συζύγου αὐτοῦ, θανούσης ἐν πλήρει ἀκμῇ τοῦ βίου αὐτῆς, ὑπέμεινε μὲν τὸ σκληρὸν τοῦ θανάτου αὐτῆς πλῆγμα, δὲν ἀντέσχεν ὅμως εἰς τὴν τόσῳ σκληρῶς ἐπελθοῦσαν αὐτῷ ἐκ τούτου μεγίστην συμφοράν. Καὶ ἰδοὺ ἤδη τὸ μοιραῖον ἐκπληρῶν ἀπέρχεται καταλείπων δύο κοράσια ἄνευ συνδρομῆς ἀληθῶν γονέων καὶ ἀγαθῶν γεννητόρων.

Ἀπέναντι ἄρα τῶν ἀτελευτήτων ἀνθρωπίνων συμφορῶν θὰ ἠδύνατό τις σήμερον νὰ ἐκφωνήσῃ πρὸς τί πάντα ταῦτα; Ὁ βίος οὗτος πρὸς τί; ὁ ἀγὼν οὗτος πρὸς τί; ἡ διηνεκὴς αὕτη πάλη πρὸς τί;

Εἶναι ὁ βίος ἡμῶν ἡ εἰκὼν τῆς ἀθλιότητος, οἷα παρίσταται πρὸ ἡμῶν; ἢ εἶναι ἡ πάλη αὕτη τοῦ βίου πάλη τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τῶν κακιῶν καὶ ἀθλιοτήτων τῆς γῆς; Δὲν ἐπλάσθημεν βεβαίως, ἵνα διέλθωμεν ἡδονικῶς, οὐδὲ ἐγεννήθημεν, ἵνα διασκεδάσωμεν ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἡμῶν. Ἐδημιουργήθημεν, ἵνα ἀγωνισθῶμεν τὸν ἀγῶνα τὸν πρέποντα εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ πάλη αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ, ἵνα οὗτος βαστάσῃ καὶ ἀγωνισθῇ. ἵνα τέλος φανῇ νικητὴς τῆς ζωῆς καὶ τῶν δεινῶν αὐτῆς ταλαιπωριῶν.

Ἐν τούτῳ δὲ ἡ ἰατρικὴ τέχνη, καθ' ὃ τῆς φύσεως πόρισμα καὶ γέννημα οὖσα, εἶνε ἡ ἄγουσα τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν Δημιουργίαν, ἡ καθοδηγοῦσα πρὸς τὴν αἰωνιότητα τὴν τελευτὴν αὐτοῦ. Ὁλόκληρος ὁ βίος οὗτος εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ, ὅπως καθοδηγήσῃ αὐτὸν, διασώσῃ, ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν τροχιὰν καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνάλογητον καὶ ἀνώδυνον αὐτοῦ διάρκειαν καὶ τελευτήν. Πᾶσαι δ' ἀνεξαιρέτως αἱ ἀνθρώπινοι ἀρετὰὶ ἀπαιτοῦνται εἰς τὴν φιλάνθρωπον ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν τούτων καθηκόντων τοῦ ἰατροῦ,

Ἀφ' οὗ δ' ὡς ἄνθρωπος λοιπὸν ὁ Σταυρίδης ἐκοσμεῖτο ὑπὸ τοσούτων ἀρετῶν, ἃς ἤδη ἀνεφέρομεν ἀνωτέρω, ὡς ἰατρὸς τάχα δυνάμει αὐτῶν δὲν ἤθελε καταστῇ ὁ λατρευτὸς ἰατρὸς τῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες, δύναταί τις νὰ εἴπῃ, εἰς μόνον αὐτὸν ἐνεπιστεύοντο καὶ ὑπεβάλλοντο εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ καθοριζομένην θεραπείαν; Καὶ τὶ ἄλλο εἶναι ὁ ἰατρὸς, εἰ μὴ ἡ ἐντελὴς πίστις τοῦ ἀσθενοῦς εἰς αὐτόν, «*ὥστε ἰούς τ' ἐκτέμνειν, ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσειν*»; Χρηστὸς, ἤπιος, φιλάνθρωπος ὢν ὁ Σταυρίδης ἠγάπησε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ ἐπὶ τοσοῦτο, ὥστε πολλάκις ἐφαίνετο συμπονῶν καὶ συμπάσχων αὐτοῖς.

Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἐκτιμώμενος ἠγαπᾶτο καὶ ἐκτιμᾶτο ὑπ' αὐτῶν, ὥστε πάντοτε καὶ πανταχοῦ παρείχοντο αὐτῷ ὑπ' ἐκείνων δείγματα τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, ὧν σμικρόν τι ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ὡς προέδρου τῆς ἐν Σύρῳ Ἰατρικῆς Ἑταιρείας, εἰς ἣν πολλάκις παρέσχεν ἱκανὰ στοιχεῖα τῶν ἰατρικῶν αὐτοῦ γνώσεων. Ὁ ἀγαθὸς αὐτοῦ χαρακτὴρ καὶ τὸ μειλίχιον αὐτοῦ ὕφος καθίστατο πολλάκις αἰτία τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῆς εἰρηνικῆς λύσεως πασῶν τῶν μεσολαβουσῶν διαφωνιῶν καὶ ἀμφισβητήσεων. Πάντοτε ἐπήνει, πάντοτε ἐνεκωμίαζε, πάντοτε καλῶς ἐλάλει μεταξὺ φίλων καὶ μή, οὐδέποτε κατελάλει, οὐδέποτε διέβαλλεν, οὐδέποτε ἤριζε καὶ κατελοιδώρει. Ἀγαθὸς ὡς ἄνθρωπος, φιλάνθρωπος ὡς ἰατρὸς, ὡς πολίτης ἀνώτερος πάσης ἐκτιμήσεως, καθίστατο φίλος χρηστὸς καὶ ἀπαραίτητος τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς συμπολίταις, οἵτινες καὶ δικκίως πολλάκις ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ τίτλων καὶ ἀξιωμάτων κοινωνικῶν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πολιτεία ἐκτιμῶσα αὐτὸν ὡς ἰατρὸν ἀνέθεσε αὐτῷ τὰ ἀνώτερα ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν ἰατρικὰ καθήκοντα, ἀπένειμε δ' αὐτῷ καὶ ἀργυροῦν παράσημον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος διὰ τὴν ἰατρικὴν αὐτοῦ συνδρομὴν, ἣν παρέσχεν εἰς τοὺς ἐν Χίῳ ποτε ἐκ φοβεροῦ σεισμοῦ παθόντας.

Τοιοῦτος ὢν ὁ Σταυρίδης ἀπέρχεται ἀφ' ἡμῶν καλῶς καὶ φιλανθρώπως τὸ δοθὲν αὐτῷ τάλαντον πολλαπλασιάσας καὶ ἐξόχως τιμηθεὶς καὶ ἐργασάμενος ἀληθῶς ὡς πολίτης καὶ ἰατρὸς ὑπὲρ τῆς νήσου ἡμῶν, ὅσῃ αὐτῷ δύναμις ἦν, συναποκομίζει τὸν ἄφθαρτον τῆς δόξης στέφανον, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς κοινωνίας, τῶν συναδέλφων, τῶν οἰκείων, τῶν γνωρίμων καὶ τῆς πόλεως πάσης, ἧς ἐχρημάτισε τέλειος ἰατρὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος.

Ἄπελθε ἀφ' ἡμῶν, σεβαστὲ συνάδελφε, ἀγαπητὲ φίλε, ἀνεκτίμητε ἰατρὲ καὶ πολυφίλητε συμπολῖτα, ἄπελθε ἀφ' ἡμῶν εἰς τὴν αἰωνιότητα, φέρων ἐν σεαυτῷ τὰ δείγματα ταῦτα τῶν εἰλικρινῶν σου φίλων καὶ γνωρίμων καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οὕτω βιώσας καὶ ἐργασάμενος θέλεις τύχει τῆς αἰωνίου μνήμης τῶν ἐπιγενομένων γενεῶν, διότι «*τὴν πρὸς ἀρετὴν ὁδὸν ἑλόμενος, τὴν πρὸς εὐδαιμονίαν εὐθὺ βαδιεῖ*».

❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀

Θέλετε Ἄρτον Καθαρὸν

ἐκ Σιμιγδαλίου καλῶς ἐψημένον καὶ εὔγευστον;

ΖΗΤΗΣΑΤΕ αὐτὸν ἀπὸ τὸ παλαιὸν Ἀρτοποιεῖον τοῦ κ. Γ. Ἀργουδέλη κείμενον παρὰ τὰ Καθεκλοποιεῖα εἰς τὴν ὁδὸν Ποσειδωνίας καὶ ὄπισθεν τοῦ οἰνοπωλείου Περατικοῦ.

Τελείως ἀνακαινισθέντος παρὰ τοῦ κ.

ΜΙΧΑΗΛ ΦΡΑΝΤΖΕΔΑΚΗ

καὶ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις τῆς ἀρτοποιΐας τακτοποιηθέντος, ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἐκτὸς δὲ τοῦ ἐν αὐτῷ κατασκευαζομένου

ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΑΡΤΟΥ

θὰ κατασκευάζεται καὶ ὁ

Γερμανικὸς τοιοῦτος (Μπύρας),

καὶ ὁ **Μέλας** ἄρτος (σιταρίσιος).